

Sygn. akt II AKa 177/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Paweł Rysiński

Sędziowie: SA – Barbara Lubańska-Mazurkiewicz (spr.)

SO(del.) – Monika Niezabitowska - Nowakowska

Protokolant: – sekr. sąd. Kazimiera Zbysińska

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2014 r.

sprawy R. R. oskarżonego z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 (2 razy), art. 189 § 1 k.k. w zb. z ar. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. (2 razy)

A. K. oskarżonego z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (2 razy), art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

L. O. oskarżonego z art. 258 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 października 2013 r. sygn. akt XII K 39/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec R. R. i A. K., a na podstawie art. 435 k.p.k. wobec P. L. w ten sposób, że:

eliminuje art. 189 § 1 k.k. z podstawy prawnej skazania co do przypisanych czynów: R. R. w pkt I wyroku (pkt I i II aktu oskarżenia), A. K. w pkt IV wyroku (pkt V i VI aktu oskarżenia), P. L. w pkt X wyroku (pkt XI i XII aktu oskarżenia);

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec L. O. w ten sposób, że:

- 1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,*
- 2. z opisu przypisanego L. O. czynu w pkt VII wyroku (pkt VIII aktu oskarżenia) eliminuje ustalenie o zbrojnym charakterze zorganizowanej grupy przestępczej oraz przyjmuje iż czyn ten wypełnia znamiona art. 258 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,*

3. z opisu przypisanego L. O. czynu z pkt VIII wyroku (pkt IX aktu oskarżenia) eliminuje ustalenie o usiłowaniu pozbawienia wolności pokrzywdzonego, zaś z podstawy prawnej skazania eliminuje art. 189 § 1 k.k.,

4. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierza L. O. karę łączną w wysokości 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 24 listopada 2013 r. do 4 lutego 2014 r.;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec R. R., A. K. i L. O. utrzymuje w mocy;

IV. zwalnia R. R. i A. K. od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze a L. O. od uiszczenia kosztów sądowych w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. B., adw. W. F., adw. K. P. – Kancelarie Adwokackie w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym 23% VAT, za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

1. **R. R.** został oskarżony o to, że:

I. w okresie od dnia 12 marca 2004 r. do dnia 17 marca 2004 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., M. W., A. K. i innymi ustalonymi osobami wziął obywatela T. K. K. jako zakładnika i przetrzymywał go na nieruchomości w miejscowości D., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 100.000 USD, a następnie 90.000 USD żądając ich przekazania przez żonę pokrzywdzonego - G. K., grożąc obcięciem palca a następnie pozbawieniem życia K. K. w przypadku odmowy spełnienia żądania, czym zmusił ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 90.000 USD, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

II. w okresie od dnia 13 kwietnia 2004 r. do dnia 16 kwietnia 2004 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., M. W., A. K. i innymi ustalonymi osobami wziął obywatela T. S. S. Y. jako zakładnika i przetrzymywał go na nieruchomości w miejscowości D., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 500.000 USD, żądając ich przekazania przez bliskich pokrzywdzonego, grożąc pozbawieniem życia S. S. Y. w przypadku odmowy spełnienia żądania, czym zmusił brata pokrzywdzonego - Z. Y. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 240.000 USD, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w dniu 13 kwietnia 2004 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu A. K., A. L., M. W. i innymi osobami pozbawił wolności obywatela T. S. B., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. w dniu 13 kwietnia 2004 r. w bliżej nieustalonym miejscu w lesie przy trasie z R. do W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L. i innymi osobami, używając przemocy w postaci założenia kajdanek i grożąc użyciem broni obywatelowi T. S. B., zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie kilku tysięcy USD oraz inne przedmioty na

jego szkodę, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2. A. K. został oskarżony o to, że:

V. w okresie od dnia 12 marca 2004 r. do dnia 17 marca 2004 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., M. W., R. R. i innymi ustalonymi osobami wziął obywatela T. K. K. jako zakładnika i przetrzymywał go na nieruchomości w miejscowości D., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 100.000 USD, a następnie 90.000 USD żądając ich przekazania przez żonę pokrzywdzonego - G. K., grożąc obcięciem palca a następnie pozbawieniem życia K. K. w przypadku odmowy spełnienia żądania, czym zmusił ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 90.000 USD, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VI. w okresie od dnia 13 kwietnia 2004 r. do dnia 16 kwietnia 2004 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., M. W., R. R., i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami wziął obywatela T. S. S. Y. jako zakładnika i przetrzymywał go na nieruchomości w miejscowości D., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 500.000 USD, żądając ich przekazania przez bliskich pokrzywdzonego, grożąc pozbawieniem życia S. S. Y. w przypadku odmowy spełnienia żądania, czym zmusił brata pokrzywdzonego - Z. Y. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 240.000 USD, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VII. w dniu 13 kwietnia 2004 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., M. W., R. R. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami pozbawił wolności obywatela T. S. B., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

3. L. O. został oskarżony o to, że:

VIII. w okresach od lutego 2001 r. do 12 stycznia 2002 r., od kwietnia 2002 r. do 16 stycznia 2003 r. oraz od października 2004 r. do września 2005 r. w W. i innych miejscowościach na terenie całego kraju wspólnie i w porozumieniu z A. L., M. W. i A. K. i innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez J. G. (1),

zajmującej się dokonywaniem wymuszeń rozbójniczych, napadów rabunkowych, obrotem środków odurzających i psychotropowych, uprowadzeniami dla okupu, oszustw paliwowych i kredytowych, wręczaniem korzyści majątkowych funkcjonariuszom publicznym oraz innymi przestępstwami przeciwko mieniu,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 258 § 2 k.k.

IX. w dniu 24 sierpnia 2005 r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z M. R., M. W., P. K. i innymi ustalonymi osobami usiłował wziąć w charakterze zakładnika obywatela T. - R. H., celem zmuszenia nieustalonej osoby do zapłacenia okupu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego oraz interwencję funkcjonariuszy Policji,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k.

a nadto R. R. i A. K. zostali oskarżeni o to,

że:

XIV. w dniu 10 grudnia 2003 r. w W. i miejscowości Z. działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz innymi ustalonymi osobami, podając się za funkcjonariuszy policji, pozbawili wolności S. O. a następnie po doprowadzeniu go do stanu bezbronności poprzez grożenie bronią palną, bicie po całym ciele, skucie kajdankami i unieruchomieniu nóg taśmą klejącą, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 25.000 zł, 15.000 Euro oraz aparat fotograficzny marki O. o wartości 800 zł na szkodę S. O., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścili się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stało źródło dochodu,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 10 października 2013 r. sygn. akt XII K 39/12:

I. Oskarżonego R. R. uznał za winnego zarzucanych mu w punktach I i II czynów, z tym, że z opisu obu czynów wyeliminował słowa „A. L., M. W.,” uznając, że osoby te mieszczą się w użytym dalej określeniu „innymi ustalonymi osobami”, stanowiących przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65

§ 1 k.k. i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. - w brzmieniu ustalonym treścią ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. (Dz. U.

z 1997 r. nr 88 poz. 553) w zb. z art. 189 § 1 k.k. w brzmieniu ustalonym treścią ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. nr 88 poz. 553) w zb. z art. 282 k.k. - w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu ustalonym treścią ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. nr 88 poz. 553) w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu za każdy z tych czynów kary po 6 (sześć) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. za każdy z tych czynów orzekł kary grzywny w wymiarze po 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

II. Oskarżonego R. R. w ramach zarzucanych mu w punkcie III i IV czynów uznał go za winnego tego, że: w dniu 13 kwietnia 2004 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K., P. L. i innymi ustalonymi osobami pozbawił wolności obywatela T. S. B., a następnie w bliżej nieustalonym miejscu w lesie przy trasie z R. do W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, po uprzednim użyciu przemocy w postaci założenia kajdanek oraz grożąc użyciem broni obywatelowi T. S. B., zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie kilku tysięcy USD oraz inne przedmioty na jego szkodę, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, uznając, że tak opisany czyn stanowi przestępstwa z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. - w brzmieniu ustalonym treścią ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. nr 88 poz. 553) w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go i na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (cztery) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. orzekł karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

III. Oskarżonego R. R. uznał za winnego zarzucanego mu w punkcie XIV czynu, z tym, że wyeliminował z jego opisu słowa „bronią palną” zastępując je słowami „przedmiotem przypominającym broń palną”, ustalając, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w brzmieniu ustalonym treścią ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. (Dz. U.

z 1997 r. nr 88 poz. 553) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art.

33 § 1,2 i 3 k.k. orzekł karę grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

IV. Oskarżonego A. K. uznał za winnego zarzucanych mu w punktach V i VI czynów, z tym, że z opisu obu czynów wyeliminował słowa „A. L., M. W.,” uznając, że osoby te mieszczą się w użytym dalej określeniu „innymi ustalonymi osobami”, stanowiących przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu ustalonym treścią ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. nr 88 poz. 553) w zb. z art. 189 § 1 k.k. w brzmieniu ustalonym treścią ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. nr 88, poz. 553) w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu ustalonym treścią ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. nr 88 poz. 553) w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu za każdy z tych czynów kary po 5 (pięć) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1,2 i 3 k.k. za każdy z tych czynów orzekł kary grzywny w wymiarze po 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

V. Oskarżonego A. K. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. VII czynu, z tym, że z jego opisu wyeliminował słowa „A. L., M. W.,” uznając, że osoby te mieszczą się w użytym dalej określeniu „innymi ustalonymi osobami”, stanowiącego przestępstwo z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w brzmieniu ustalonym treścią ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. nr 88 poz. 553) skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VI. Oskarżonego A. K. uznał za winnego zarzucanego mu w punkcie XIV czynu, z tym, że wyeliminował z jego opisu słowa „bronią palną” zastępując je słowami „przedmiotem przypominającym broń palną”, ustalając, że czyn stanowi przestępstwo z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w brzmieniu ustalonym treścią ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. nr 88 poz. 553) w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1,2 i 3 k.k. orzekł karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

VII. Oskarżonego L. O. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. VIII czynu, z tym, że wyeliminował z jego opisu słowa „A. L., M. W. i A. K. i”, zastępując je określeniem „innymi ustalonymi osobami” - stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu ustalonym treścią ustawy z dnia 15 października 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. nr 83 poz. 931) skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VIII. Oskarżonego L. O. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. IX czynu, z tym, że wyeliminował z jego opisu słowa „M. R., M. W.,” uznając, że osoby te mieszczą się w użytym dalej określeniu „innymi ustalonymi osobami”, a także uzupełnił jego opis poprzez dodanie po słowie „usiłował” słów „pozbawił wolności i” i ustalił, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu ustalonym treścią ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. nr 88 poz. 553) skazał go i na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. ustalonym treścią ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. nr 88 poz. 553) wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1,2 i 3 k.k. orzekł karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XIII. Na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego R. R. w punktach I-III kary połączył i wymierzył karę łączną 11 (jedenastu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 500 (pięciuset) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XIV. Na podstawie art. 85 k.k. i 86 k.k. orzeczone wobec oskarżonego A. K. w punktach IV-VI kary połączył i wymierzył karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu złotych);

XV. Na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego L. O. w punktach VII-VIII kary połączył i wymierzył karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

XVIII. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt. XIV wobec oskarżonego A. K. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 13 sierpnia 2009 r. do dnia 26 kwietnia 2012r.;

XIX. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz (...) pod pozycjami 1-3 i 6 (t. XIIa, k. 119);

XX. Dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją 4 pozostawił w aktach sprawy.

Nadto zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w całości i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców wynagrodzenie za nieopłaconą pomoc prawną, udzieloną z urzędu.

Wyrok powyższy zaskarżony został przez obrońców oskarżonych.

Obrońca R. R. zaskarżył wyrok w zakresie pkt. I, II, III, XIII, któremu zarzucił:

I. udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej zwanej „grupą (...)”

1. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wyroku:

- art. 410 k.p.k. poprzez bezpodstawne uznanie, że R. R. był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez J. G. (1), podczas gdy żaden z przeprowadzonych przed Sądem Okręgowym dowodów nie wskazał na istnienie tzw. „grupy (...)”, nie określił jej struktury ani przedmiotu działalności, w następstwie czego uznać należy, że podstawę wyroku wydanego przez Sąd I instancji stanowią okoliczności nie ujawnione na rozprawie głównej,
- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień R. R. i odmówienie im wiary, poprzez uznanie, że oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej tzw. „grupy (...)”, a z popełniania przestępstw uczynił sobie źródło stałego dochodu, podczas gdy oskarżony nie przyznał się do zarzucanych mu czynów, a żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazał tak na istnienie tej grupy, jak i na uczynienie sobie przez oskarżonego źródła stałego dochodu z popełniania przestępstw,

2. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, poprzez uznanie, że R. R. był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, nazwanej przez Sąd Okręgowy „grupą (...)”, a z popełniania przestępstw uczynił sobie źródło stałego dochodu, podczas gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny wskazuje, że nie istniała tzw. „grupa (...)”, w następstwie czego R. R. nie mógł być jej członkiem, a potwierdza stanowisko, że oskarżony z popełniania przestępstw nie uczynił sobie źródła stałego dochodu,

II. wobec zarzutu popełnienia przestępstwa wobec S. O.

1. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego:

- art. 189 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie istnienia właściwego zbiegu przepisów między art. 252 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k., w sytuacji gdy jest to niemożliwe, gdyż pierwszy z nich stanowi *lex specialis* ze względu na fakt, że wzięcie lub przetrzymywanie zakładnika wiąże się zawsze z bezprawnym pozbawieniem go wolności, w

konsekwencji czego sprawca tego przestępstwa jednocześnie realizuje znamiona przestępstwa określonego w art. 189 § 1 k.k.

2. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wyroku:

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów z zeznań świadków S. O., M. W., A. L. oraz P. L., a także wyjaśnień R. R. i w konsekwencji bezpodstawne uznanie, że oskarżony był współsprawcą przestępstwa pozbawienia wolności S. O., a następnie współuczestniczył w doprowadzeniu pokrzywdzonego do stanu bezbronności poprzez grożenie mu bronią palną, bicie po całym ciele, skucie kajdankami, a także unieruchomienie nóg taśmą klejącą, a potem dokonał na szkodę pokrzywdzonego zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 25.000 zł i 15.000 euro oraz aparatu fotograficznego marki O. o wartości 800 zł, a czyny te popełnił działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z ich popełnienia stałe źródło dochodu, podczas gdy pokrzywdzony S. O. nie rozpoznał R. R. jako sprawcy popełnionego na nim czynu zabronionego i wskazał, że R. R. spotkał dopiero kilka godzin po dokonaniu na nim przestępstwa w mieszkaniu partnerki oskarżonego, w następstwie czego nie można R. R. przypisać zarzutu popełnienia przestępstwa na szkodę S. O.,

3. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. mogący mieć wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę poprzez uznanie, że R. R. uczestniczył w popełnieniu przestępstwa na szkodę S. O., podczas gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika, że R. R. nie brał udziału w popełnieniu tego przestępstwa, a oskarżonego spotkał w mieszkaniu swojej partnerki po upływie kilku godzin liczonych od chwili popełnienia na pokrzywdzonym przestępstwa,

III. wobec zarzutu popełnienia przestępstwa wobec K. K.

1. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wyroku:

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów i poczynienie jednostronnie niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych wynikających z dania wiary zeznaniom złożonym przez świadka A. L. wskazującym na udział R. R. w dokonaniu przestępstwa na szkodę K. K. polegającego na wzięciu pokrzywdzonego jako zakładnika i przetrzymywania go na nieruchomości w miejscowości D., w celu osiągnięcia przez oskarżonego korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 100.000 USD, a następnie 90.000 USD żądając ich przekazania przez żonę pokrzywdzonego - G. K., grożąc obcięciem palca, a następnie pozbawieniem życia K. K. w przypadku odmowy spełnienia żądania, czym zmusił ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 90.000 USD, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, przy jednoczesnym pominięciu korzystnych dla oskarżonego zeznań złożonych przez K. K., wskazujących na brak udziału oskarżonego w zarzucanym mu czynie, a zatem na wydaniu wyroku jedynie na podstawie części materiału dowodowego, nie uwzględniającego oświadczenia R. R. wskazującego na nie przyznanie się do zarzucanego mu czynu, i pozostawienia poza zasięgiem rozważań Sądu Okręgowego dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii zaistnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu.

2. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. mogący mieć wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę wynikający z uznania, że R. R. uczestniczył w popełnieniu przestępstwa wzięcia zakładnika K. K., podczas gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżony nie brał udziału w popełnieniu wskazanego w akcie oskarżenia przestępstwa, a w szczególności nie przebywał w miejscowości D. w czasie kiedy w niej był przetrzymywany pokrzywdzony, a także nie dokonał odbioru pieniędzy stanowiących okup za K. K.,

IV. wobec zarzutu popełnienia przestępstwa wobec S. S. Y.

1. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wyroku:

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów i poczynienie jednostronnie niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych wynikających z dania wiary zeznaniom złożonym przez świadka A. L. wskazującym na udział R. R. w dokonaniu przestępstwa na szkodę S. S. Y. polegającego na wzięciu pokrzywdzonego jako zakładnika i przetrzymywania go na nieruchomości w miejscowości D., w celu osiągnięcia przez oskarżonego korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 500.000 USD, żądając ich przekazania przez bliskich pokrzywdzonego, grożąc pozbawieniem pokrzywdzonego życia, czym zmusił brata pokrzywdzonego Z. Y. do niekorzystnego rozporządzania mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 240.000 USD, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, przy jednoczesnym pominięciu korzystnych zeznań złożonych przez S. S. Y. i T. S., wskazujących na brak udziału oskarżonego w zarzucanym mu czynie, co wiązało się z nie wskazaniem R. R. przez tak przez pokrzywdzonego jak i przez świadka jako sprawcy przestępstwa, które to okoliczności w konsekwencji doprowadziły do wydania wyroku jedynie na podstawie części materiału dowodowego, nie uwzględniającego oświadczenia R. R. wskazującego na nie przyznanie się do zarzucanego mu czynu, i pozostawienie poza zasięgiem rozważań Sądu Okręgowego dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii zaistnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu,

2. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. mogący mieć wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę wynikający z uznania, że R. R. uczestniczył w popełnieniu przestępstwa wzięcia zakładnika w osobie S. S. Y., podczas gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżony nie brał udziału w popełnieniu wskazanego w akcie oskarżenia przestępstwa, a w szczególności nie przebywał w miejscowości D. w czasie kiedy w niej tak przetrzymywany pokrzywdzony i nie groził mu tam odebraniem życia.

V. wobec zarzutu popełnienia przestępstwa wobec pokrzywdzonego S. B.

1. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wyroku:

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów i poczynienie jednostronnie niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych wynikających z dania wiary zeznaniom złożonym przez świadka A. L. wskazującym na udział R. R. w dokonaniu przestępstw na szkodę S.B., przy jednoczesnym pominięciu korzystnych zeznań złożonych przez pokrzywdzonego, wskazujących na brak udziału oskarżonego w zarzucanym mu czynie, które to okoliczności w konsekwencji doprowadziły do wydania wyroku jedynie na podstawie części materiału dowodowego, nie uwzględniającego oświadczenia R. R. wskazującego na nie przyznanie się do zarzucanego mu czynu, i pozostawienia poza zasięgiem rozważań Sądu Okręgowego dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii zaistnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu.

2. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. mogący mieć wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę wynikający z uznania, że R. R. uczestniczył w popełnieniu przestępstwa na szkodę S. B., podczas gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżony nie brał udziału w popełnieniu wskazanych w akcie oskarżenia wobec tego pokrzywdzonego przestępstw,

VI. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej R. R. kary łącznej pozbawienia wolności, której dolegliwość w znacznym stopniu przekracza stopień winy oskarżonego, co wyraża się zastosowaniem przez Sąd Okręgowy, przy wydawaniu wyroku łącznego, w miejsce zasady absorpcji zasady asperacji, a także poprzez dodatkowe wymierzenie kary łącznej grzywny, w kwocie znacznie przekraczającej możliwości finansowe oskarżonego i zastosowanie wobec oskarżonego przy orzekaniu kary łącznej zasady asperacji zbliżonej do zasady kumulacji - co rodzi wewnętrzną niesprawiedliwość kar orzeczonych wobec R. R..

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k.

wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt I, II III, IV, XIII i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów; ewentualnie

II. uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w zakresie dotyczącym zarzutu z pkt I, II, III, IV, XIII i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

Z ostrożności procesowej (na wypadek nieuwzględnienia przez Sąd odwoławczy zarzutów skutkujących uchyleniem zaskarżonego wyroku) wniósł ewentualnie o:

III. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności przy jednoczesnym zastosowaniu metody absorpcji,

IV. zmianę wyroku Sądu Okręgowego i zaniechanie orzekania wobec oskarżonego kary grzywny, na podstawie art. 33 § 2 k.k., za którekolwiek z zarzucanych mu przestępstw

V. zmianę wyroku poprzez wyeliminowanie z podstawy skazania dotyczącej zarzutu z pkt I art. 189 § 1 k.k., oraz w konsekwencji wymierzenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze kary.

Obrońca A. K. zaskarżył wyrok w jego punktach IV (co do wymiaru kary), V, VI i XIV, którym to Sąd uznał oskarżonego A. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynu i na podstawie art. 85 k.k. i 86 § k.k. wymierzył mu karę łączną 7 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: co do punktu VI wyroku:

1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie art. 607e k.p.k., poprzez skazanie oskarżonego za przestępstwo, które nie stanowiło podstawy przekazania na podstawie europejskiego nakazu aresztowania

co do punktu IV wyroku:

2) błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia co do wymiaru kary, poprzez:

a) błędne ustalenie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, podczas gdy oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów nie będąc świadomym, że działa w zorganizowanej grupie przestępczej, a także nie uczynił z tego stałego źródła dochodu, gdyż były to jednorazowe czyny, których oskarżony A. K. dopuścił się aby spłacić dług.

3) rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności.

co do punktu V wyroku:

4) obrazę przepisów prawa procesowego, w tym przepisu art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na przyjęciu, że oskarżony, dopuścił się popełnienia czynu z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., podczas gdy zgodna z normami wynikającymi z w/w przepisów analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony nie brał udziału przy porwaniu S. B.

co do punktu VI, Vi XIV wyroku:

a. rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o:

I. zmianę w myśl art. 437 § 2 k.p.k. zaskarżonego wyroku i:

1. uniewinnienie oskarżonego A. K. od popełnienia zarzucanych mu w punktach VII i XIV czynów;
2. znaczne złagodzenie wymierzonej w punkcie IV i XIV wyroku oskarżonemu A. K. kary pozbawienia wolności ewentualnie:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca L. O. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego tj. w zakresie pkt. VII i VIII i XV, któremu zarzucił:

I. wobec zarzutu z art. 258 § 2 k.k.

1. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wyroku:

- art. 410 k.p.k. poprzez bezpodstawne uznanie, że L. O. w okresie czasu od lutego 2001 do stycznia 2002 r., od kwietnia 2002 r. do 16 stycznia 2003 r. oraz od października 2004 r. do września 2005 r. był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez J. G. (1), podczas gdy żaden z przeprowadzonych przed Sądem Okręgowym dowodów nie wskazał na istnienie tzw. „grupy (...)”, zajmującej się wymuszeniami rozbójniczymi, napadami rabunkowymi, obrotem środkami odurzającymi i psychotropowymi, uprowadzeniami dla okupu, oszustwami paliwowymi i kredytowymi, wręczaniem korzyści majątkowych funkcjonariuszom publicznym oraz innym przestępstwami przeciwko mieniu w następstwie czego uznać należy, że podstawę wyroku wydanego przez Sąd I instancji stanowią okoliczności nie ujawnione na rozprawie głównej,

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów z zeznań świadka A. L. oraz z wyjaśnień L. O. i uznanie, że oskarżony wiedział i w pełni akceptował fakt używania przez A. L. broni palnej podczas popełniania przez świadka koronnego przestępstw, podczas gdy z zeznań świadka i z wyjaśnień oskarżonego nie wynika, że L. O. wiedział o posiadaniu przez A. L. pistoletu i akceptował jego używanie do popełniania przestępstw, w następstwie czego nie można uznać oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym,

2. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. mogący mieć wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, poprzez uznanie, że L. O. był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, zajmującej się wymuszeniami rozbójniczymi, napadami rabunkowymi, obrotem środkami odurzającymi i psychotropowymi, uprowadzeniami dla okupu, oszustwami paliwowymi i kredytowymi, wręczaniem korzyści majątkowych funkcjonariuszom publicznym oraz innym przestępstwami przeciwko mieniu, podczas gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie wynika fakt istnienia takiej grupy, ani też udziału w niej L. O.,

II. wobec zarzutu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k.:

1. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wyroku:

- art. 399 § 1 k.p.k., poprzez jego nie zastosowanie i zaniechanie uprzedzenia L. O. przez Sąd Okręgowy o zamiarze dokonania zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu polegającej na jej rozszerzeniu o art. 189 § 1 k.k., co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia przysługującego L. O. prawa do obrony,

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd Okręgowy dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka S.B., złożonych na rozprawie w dniu 28 września 2012 r., w konsekwencji czego L. O. został uznany winnym popełnienia

przestępstwa usiłowania wzięcia zakładnika R. H., podczas gdy z zeznań tego świadka wynika, że współsprawcą przestępstwa usiłowania wzięcia zakładnika był nie L. O., a R. R.,

2. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. mogący mieć wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, poprzez uznanie, że L. O. usiłował dokonać przestępstwa wzięcia zakładnika R. H., podczas gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika, że powyższego przestępstwa usiłował dokonać R. R..

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów z VII i VIII,

ewentualnie

II. uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w zakresie dotyczącym zarzutu z pkt VII, tj. popełnienia przestępstwa z art. 258

§ 2 k.k., i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,

III. uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w zakresie dotyczącym zarzutu z pkt VIII, tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k., i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Odnosnie apelacji obrońcy R. R..

Zarzuty tego środka odwoławczego są niezasadne.

Mimo tak rozbudowanej apelacji stwierdzić należy, że skarżący w odniesieniu do każdego z przypisanych oskarżonemu czynów zarzuca naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów, konsekwencją której jest poczynienie błędnych ustaleń, że R. R. popełnił przestępstwa z pkt. I, II i III wyroku. Zarzuty te nie zasługują na uwzględnienie. Zważyć bowiem należy, że skarżący dowodom obciążającym oskarżonego, którym Sąd orzekający dał wiarę, przeciwstawia dowód w postaci wyjaśnień R. R., który nie przyznał się do winy i który to dowód Sąd I instancji uznał za niewiarygodny. Kwestionując dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów nie przytacza obrońca żadnych racjonalnych argumentów, które skutecznie by ją podważały.

W szczególności nie wskazuje skarżący na takie okoliczności, które poddawałyby w wątpliwość obciążające oskarżonego wyjaśnienia P. L. i częściowo A. K. oraz zeznania świadków M. W., M. B., A. L., A. J. i M. R.. Niewątpliwie nie stanowi takiej okoliczności fakt, iż R. R. nie został rozpoznany przez żadnego z pokrzywdzonych. Sposób dokonania poszczególnych przestępstw i ustalona przez Sąd Okręgowy rola R. R. w ich popełnieniu uniemożliwia poczynienie przez pokrzywdzonych takich spostrzeżeń, które umożliwiłyby rozpoznanie sprawców. I tak, odnosząc się do zarzutu środka odwoławczego z pkt. II ppkt 2 i 3 stwierdzić należy, że pokrzywdzony S. O. znał R. R., który był synem jego wieloletniego znajomego i dlatego też podczas tego zdarzenia nie miał on bezpośredniej styczności z pokrzywdzonym, gdyż byłby niewątpliwie rozpoznany. Jak trafnie ustalił Sąd orzekający R. R. nie zatrzymywał pokrzywdzonego, nie jechał z nim samochodem i nie podchodził do niego w miejscu postoju samochodu a zajmował taką pozycję by nie zostać zauważony przez S. O..

Prawidłowe są ustalenia Sądu orzekającego, że R. R. był organizatorem tego czynu. On znał pokrzywdzonego i wiedział, w jakim miejscu i w jakim czasie S. O. będzie znajdował się z dużą sumą pieniędzy. Okoliczność, iż z inicjatywy A. L. odbyło się spotkanie, na którym zlecił on A. K., P. L. i M. W. popełnienie tego przestępstwa wynikała jedynie z podziału ról pomiędzy nim a R. R.. Sąd I instancji przekonująco uzasadnił powody, dla których wyjaśnienia P. L. i zeznania M. W. uznał za niewiarygodne. Dowody te wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają a treść ich depozycji obciąża przecież także ich samych a nie tylko R. L.. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy, że świadek M. W. na rozprawie w dniu 21 września 2012 r. dokonali istotnej modyfikacji swoich zeznań. Faktem jest, że wtedy dopiero przypomniał

sobie, że w czasie dokonywania rozboju na S. O., osobą która siedziała w samochodzie, a do której podchodził A. L. był R. R.. Okoliczność ta nie ma istotnego znaczenia dla oceny tego dowodu bowiem świadek ten konsekwentnie w toku śledztwa i rozprawy zeznawał o współudziale R. R. w tym przestępstwie. Niezależnie od powyższego podnieść należy, że już ze złożonych w toku śledztwa wyjaśnień P. L. wynikało, że osobą, do której w tym czasie podchodził A. L. był R. R., który nie zbliżał się do pokrzywdzonego (k. 968-992 t. V).

Podzielając stanowisko obrońcy oskarżonego kwestionującego zasadność przyjęcia zbiegu przepisu art. 252 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. (zarzut z pkt II ppkt 1) stwierdzić należy, że w odniesieniu do przestępstwa popełnionego na szkodę S. O. nie doszło do obrazu prawa materialnego, gdyż ani w akcie oskarżenia ani w zaskarżonym wyroku nie zastosowano kwalifikacji prawnej z art. 252 § 1 k.k. Tym samym zarzut ten jest oczywiście bezzasadny.

W odniesieniu do czynów z pkt I wyroku, skarżący zarzuca naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez danie wiary zeznaniom złożonym przez świadka koronnego A. L., wskazującego na udział R. R. w dokonaniu przestępstw na szkodę K. K. oraz na szkodę S. S. Y. w sytuacji gdy pokrzywdzeni i świadek T. sami nie rozpoznali oskarżonego a R. R. nie przyznawał się do winy, czego konsekwencją były błędne ustalenia faktyczne, że oskarżony ten dopuścił się czynów z pkt. I i II aktu oskarżenia (zarzut z pkt III i IV apelacji). Okoliczność, iż pokrzywdzeni nie byli w stanie rozpoznać sprawców jest usprawiedliwiona okolicznościami tych zdarzeń i nie dowodzi braku winy oskarżonego. Nie jest prawdą, co twierdzi autor środka odwoławczego, że Sąd orzekający pozostawił poza zasięgiem rozważań dowody istotne dla rozstrzygnięcia a ustaleń dokonał tylko na podstawie zeznań A. L.. Sąd orzekający wskazał dowody, które przyjął za podstawę ustaleń faktycznych i uzasadnił powody, dla których uznał je za wiarygodne. I tak na sprawstwo R. R. w zakresie tych czynów wskazują wyjaśnienia P. L. i A. K. oraz zeznania świadków M. W. i M. B.. Depozycje tych osób wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają i pozostają także w zgodzie z zeznaniami świadka koronnego A. L.. Wymowa tych dowodów przeczy stanowisku skarżącego jakoby zeznania świadka koronnego miały na celu przeniesienie winy za popełnione przestępstwa wyłącznie na R. R..

Niezasadny jest także zarzut z pkt. V środka odwoławczego. Ocena dowodów w zakresie czynu z pkt. II wyroku, a dotyczącego pozbawienia wolności i dokonania rozboju na szkodę S. B. nie nosi cech dowolności. W sposób logiczny i przekonujący uzasadnił Sąd orzekający powody dla których dał wiarę zeznaniom świadka koronnego A. L. co do sprawstwa oskarżonego w popełnieniu tego czynu. Zeznania tego świadka co do osoby R. R. znajdują też potwierdzenie w zeznaniach M. B., który był jednym ze sprawców tego przestępstwa i opisał jego przebieg. Pomija też skarżący, że zdarzenie z tym pokrzywdzonym nastąpiło bezpośrednio po uprowadzeniu S. Y. przebywającego w towarzystwie (...) a zatem winę oskarżonego potwierdzają także zeznania P. L., M. W., M. B. i oskarżonego A. K..

Prawidłowo ustalił Sąd orzekający, iż wszystkich czynów R. R. dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc z tego procederu stałe źródło dochodu. Tym samym za niezasadny uznał Sąd Apelacyjny zarzut z pkt I środka odwoławczego do którego z oczywistych względów odnosi się w tej kolejności.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd I instancji nie dopuścił się obrazu przepisów art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i w oparciu o pełny materiał dowodowy, zgromadzony na rozprawie głównej, oceniony w ramach przysługującej mu swobody poczynił ustalenia, kwestionowane tym zarzutem. Jednocześnie wskazał dowody świadczące o istnieniu grupy (...) i trafnie uznał, że R. R. był członkiem tej grupy i w jej ramach popełnił przypisane czyny.

Podnoszona przez skarżącego okoliczność, iż oskarżony R. R. nie przyznał się, że w ramach zorganizowanej grupy przestępczej dopuścił się przestępstw uprowadzeń osób dla okupu i uczynił z tego stałe źródło dochodu nie jest wystarczająca dla zakwestionowania dokonanych przez Sąd orzekający ustaleń. Skarżący wykazuje nielojalność wobec materiału dowodowego stwierdzając, że w toku postępowania nie zostały przeprowadzone jakiegokolwiek dowody potwierdzające bezbłądność dokonanych przez Sąd orzekający ustaleń. Tymczasem Sąd orzekający w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wykazał istnienie zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez J. G. (1) oraz rolę jaką w niej pełnił R. R. (k. 1-3 uzasadnienia). Jednocześnie wskazał, jakie dowody stanowiły podstawę tych ustaleń faktycznych. Pomija zatem skarżący zeznania A. J., który opisał strukturę grupy J. G. i rolę jaką w niej pełnił R. R.

(k. 2482-85 t. XIII), zeznania świadka A. L. co do roli tego oskarżonego wobec uprowadzeń K. K., S. Y. i rozboju na S. B. (str. 31-32 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) a także zeznania M. W., który twierdził, że R. R. był równym partnerem w relacjach z A. L. (k. 787-794 t. IV), jak też wyjaśnienia oskarżonego P. L., który R. R. sytuował w grupie przestępczej na równi ze swoim bratem A. L., który wydawał mu polecenia. Grupa ta zajmowała się m.in. porwaniami osób dla okupu, a zatem pozbawione błędu są ustalenia, że z przypisanych przestępstw R. R. uczynił stałe źródło, co przecież nie jest równoznaczne ani z głównym ani z jedynym źródłem dochodu.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zatem zarzutów z pkt I-V środka odwoławczego, a tym samym nie uwzględnił wniosku apelacji o zmianę wyroku i uniewinnienie R. R. od popełnienia przypisanych mu czynów, jak też o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny nie podzielił też zarzutu z pkt. VI apelacji co do rażącej niewspółmierności wymierzonej R. R. kary łącznej pozbawienia wolności oraz grzywny.

Przy wymierzaniu kar jednostkowych pozbawienia wolności Sąd Okręgowy uwzględnił w odpowiednim stopniu okoliczności łagodzące i obciążające i wymierzył kary pozbawienia wolności stosowne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów, czego obrońca nie kwestionuje. Trudno w tej sytuacji uznać za zasadny zarzut co do wysokości kary łącznej pozbawienia wolności i podzielić stanowisko skarżącego, że powinna zostać zastosowana zasada absorpcji przy wymiarze kary pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy zastosował słuszną zasadę przy wymiarze kary łącznej, gdyż zasada asperacji uwzględnia zarówno związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy przestępstwami, jak też w wysokości kary odzwierciedla karalność za każde popełnione przestępstwo. Zatem nie uwzględnił Sąd Apelacyjny wniosku skarżącego o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności przy jednoczesnym zastosowaniu zasady absorpcji.

Stanowisko skarżącego odnośnie kary grzywny jest niekonsekwentne. Zarzut dotyczy rażącej niewspółmierności tylko kary łącznej grzywny, zaś wniosek dotyczy zmiany wyroku i zaniechanie orzekania grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k., za którekolwiek z zarzuconych przestępstw.

W przeciwieństwie do Sądu orzekającego, apelujący nie uzasadnił powodów, dla których należało by odstąpić od orzekania grzywny, nie powołał się na art. 58 § 2 k.p.k. i nie wskazał okoliczności, mogących skutkować zastosowaniem tego przepisu. Podnieść zatem tylko należy, że nieprzekonujące jest stanowisko skarżącego kwestionujące wysokość orzeczonej grzywny sytuacją finansową jego rodziny i koniecznością odbywania kary bezwzględnie pozbawienia wolności. R. R. popełnił każdy z czynów z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej a orzeczone kary jednostkowe grzywny, jak też kara łączna z zastosowaniem zasady asperacji, zbliżonej do kumulacji są odpowiednie do warunków rodzinnych i majątkowych oskarżonego, przy czym muszą stanowić jako kara stosowną dolegliwość finansową.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zatem zarzutów i wniosków apelacji obrońcy R. R..

Odnośnie apelacji obrońcy A. K..

Zarzuty tego środka odwoławczego są niezasadne.

W odniesieniu do przestępstwa z pkt. VI wyroku, a więc czynu zarzuconego A. K. w pkt. XIV wyroku, a polegającym na pozbawieniu wolności S. O. i dokonaniem wobec niego rozboju skarżąca zarzuca naruszenie art. 607e k.p.k. poprzez skazanie za przestępstwo, które nie stanowiło podstawy przekazania na podstawie europejskiego nakazu aresztowania. Zarzut ten jest oczywiście bezzasadny, gdyż tom XIII „a” akt sprawy zawiera dokumentację, związaną z udzielaniem zgody na rozszerzenie zakresu ścigania A. K., wydanego na podstawie ENA. Na k. 349-350 znajduje się przetłumaczona na język polski zgoda organów wymiaru sprawiedliwości W.. B. na rozszerzenie zakresu ścigania A. K. za nowe przestępstwo, a dokonane wobec S. O..

Wprawdzie A. K. nie przyznał się do popełnienia tego czynu, ale słuszenie Sąd I instancji wyjaśnienia te uznał za niewiarygodne zaś oparł się na zeznaniach M. W. oraz wyjaśnieniach P. L., którzy byli współsprawcami tego przestępstwa i opisywali jego przebieg oraz rolę poszczególnych współsprawców. Stanowisko Sądu orzekającego co

do oceny dowodów w zakresie tego czynu, ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku oraz oceny prawnej tego zdarzenia Sąd Apelacyjny podzielił.

W odniesieniu do czynów z pkt. IV wyroku (pkt. V i VI aktu oskarżenia) do popełnienia których A. K. przyznał się, skarżąca zarzuca błędne ustalenia faktyczne co do świadomości oskarżonego, że działał w zorganizowanej grupie przestępczej i czyni sobie z tego procederu stałe źródło dochodu. Z uzasadnienia apelacji wynika, że zarzut ten jest konsekwencją oparcia się o wyjaśnienia A. K., który zaprzeczał swej wiedzy o działalności w grupie przestępczej i czynienie sobie z tego procederu stałego źródła dochodu oraz przedstawił swą wersję o postępowaniu z konieczności w celu spłaty długu wobec A. L.. Sąd orzekający wiary tym wyjaśnieniom A. K. nie dał i rozstrzygnięcie swoje oparł na zeznaniach A. L., M. W. oraz wyjaśnieniach P. L. z których wynika rola poszczególnych członków grupy w popełnionych przestępstwach, w której oskarżony był bezpośrednim wykonawcą. Sąd Apelacyjny poprzestaje na podzieleniu oceny dowodów i ustaleń faktycznych, odnoszących się do tej kwestii bowiem brak jest w środku odwoławczym jakichkolwiek zarzutów mogących je kwestionować.

Niezasadny jest zarzut co do pkt. V zaskarżonego wyroku a dotyczący obrazy prawa procesowego, w tym przepisu art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., mające wpływ na treść rozstrzygnięcia. Skarżąca zarzuca w tym zakresie dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego w żaden sposób nie uzasadniając, na czym miałyby ona polegać i jakich dowodów dotyczy. Gołosłownie więc twierdzi, że analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony nie brał udziału przy porwaniu S. B.. Nie wskazuje też, jakie wątpliwości miał powziąć Sąd orzekający i nie usuwając ich lub nie mogąc usunąć, rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Wobec takiego stanowiska skarżącej wystarczającym jest odwołanie się do ustaleń dokonanych przez Sąd orzekający, a będących wynikiem prawidłowej oceny dowodów w postaci zeznań świadka koronnego A. L., świadka M. W., M. B. oraz wyjaśnień skarżonego P. L.. Jak słusznie uznał Sąd I instancji A. K. wziął udział w uprowadzeniu dla okupu S. S.i Y., zaś wobec będącego w jego towarzystwie S. B., który w tym samym czasie został wyprowadzony z samochodu, zakuty w kajdanki a potem zmuszony do zajęcia miejsca w samochodzie i wywieziony w nieznanym kierunku, dopuścił się przestępstwa pozbawienia go wolności.

Nie zasługuje zatem na uwzględnienie wniosek skarżącej o zmianę wyroku i uniewinnienie A. K. od popełnienia czynu z pkt. VII aktu oskarżenia (pkt. V wyroku), jak też wniosek o uniewinnienie od popełnienia czynu z pkt. XIV aktu oskarżenia (pkt. VI wyroku). Podnieść należy, że konsekwencją stawianego zarzutu co do naruszenia art. 607e k.p.k. powinien być wniosek o uchylenie wyroku w tej części i umorzenie postępowania w tym zakresie a nie uniewinnienie.

Niezasadny jest zarzut rażącej niewspółmierności kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny z pkt. V i VI aktu oskarżenia jak też kary łącznej a zatem na uwzględnienie nie zasługuje wniosek apelacji o ich znaczne złagodzenie. Brak też podstaw do uwzględniania wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy uwzględnił wszelkie okoliczności, zarówno łagodzące jak i obciążające, mające wpływ na wysokość wymierzonych kar, za jednostkowe przestępstwa, zaś przy wymiarze kary łącznej zastosował zasadę asperacji, w stopniu zbliżonym do absorpcji. Kary te, jak też orzeczona grzywna nie rażą surowością. Wbrew twierdzeniom skarżącej, A. K. otrzymywał pieniądze po podziale łupu przez A. L. a podnoszona przez obrońcę okoliczność, iż dotychczasowy pracodawca w Anglii może odwołać propozycje zatrudnienia oskarżonego nie może mieć wpływu na wysokość orzeczonej kary.

Odnosnie apelacji obrońca L. O..

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 410 k.p.k., mający polegać na oparciu wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, skutkujący bezpodstawnym uznaniem, że L. O. był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej i że taka grupa w ogóle istniała. Wbrew temu zarzutowi Sąd I instancji dysponował dowodami na istnienie zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez J. G. (1) i na ich podstawie ustalili jej charakter, rodzaj przestępczej działalności oraz rolę poszczególnych członków, w tym przynależność do niej

L. O.. Fakt istnienia grupy przestępczej kierowanej przez J. G. (1) i podgrup R. R. i A. L. został udowodniony zeznaniami świadka koronnego, zeznaniami świadka A. J., M. R., M. B., M. W. oraz wyjaśnieniami P. L.. Sąd Okręgowy na str. 1-3 uzasadnienia zaskarżonego wyroku przedstawił ustalenia faktyczne dotyczące działania tej grupy przestępczej i przytoczył dowody, które stanowiły podstawę tych ustaleń, a zatem niezrozumiałe jest stanowisko skarżącej kwestionującej istnienie takich dowodów.

Przynależność L. O. do zorganizowanej grupy przestępczej wynika z zeznań M. W. (k. 787-794, k. 2467-75), który określał tego oskarżonego jako kolegę A. z H. i podawał jego charakterystyczny wygląd, z zeznań M. R., który twierdził że L. O. na pewno był w grupie J. G. (1) (k. 2439-43), M. B., który zeznał, że on i ten oskarżony byli „żołnierzami” w grupie (k. 2736-39).

Sąd I instancji wnikliwie przeanalizował te dowody i uznał je za wiarygodne, uzasadniając przekonująco swoje stanowisko, a Sąd Apelacyjny je podzielił.

Natomiast za zasadny uznał Sąd Apelacyjny zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., konsekwencją czego są błędne ustalenia faktyczne co do tego, że L. O. wiedział, że grupa przestępcza, której jest członkiem ma charakter zbrojny. Nie wskazał bowiem Sąd orzekający takiego dowodu, który zezwoliłby na przyjęcie świadomości L. O. co do charakteru zbrojnego grupy (...). Oskarżony P. L. widział nielegalną broń u swego brata A. L. a zatem wiedział, że jego grupa ma charakter zbrojny. Nie ma natomiast żadnego dowodu co do tego by L. O. dysponował taką wiedzą.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku apelacji o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z pkt. VIII aktu oskarżenia (pkt. VII wyroku) jak też o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Zmienił jednak zaskarżony wyrok w zakresie tego zarzutu w ten sposób, że z jego opisu wyeliminował ustalenie o zbrojnym charakterze grupy i przyjmując, iż czyn ten wypełnia znamiona art. 258 § 1 k.k. skazał L. O. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, uwzględniając przy wymiarze kary te same okoliczności, które wziął pod uwagę Sąd I instancji.

Wobec czynu przypisanego L. O. w pkt. VIII wyroku obrońca zarzuca mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zeznań świadka S. B., złożonych na rozprawie w dniu 28 września 2012 r., z których wynikało, że współsprawcą przestępstwa był nie L. O. tylko R. R., konsekwencją czego były błędne ustalenia faktyczne, przyjęte za podstawę wyroku poprzez uznanie, że L. O. usiłował dokonać przestępstwa wzięcia zakładników. Zarzut ten jest bezzasadny w sposób oczywisty. Przede wszystkim nieprawdą jest, że podczas rozprawy świadek ten wskazał na R. R. jako na jednego ze sprawców, gdyż stwierdził on tylko to, że jest podobny (podkr. S.A.) do jednego ze sprawców, gdyż jest dobrze zbudowany, muskularny i potężny (k. 2489 t. XIII). Ponadto udział w usiłowaniu popełnienia tego przestępstwa brało 5 osób a świadek widział trzech mężczyzn w pobliżu samochodu pokrzywdzonego, zaś w toku śledztwa okazano mu tylko wizerunek M. W., w którym rozpoznał jednego z nich. Zatem zeznania tego świadka są obojętne dla ustalenia sprawstwa L. O.. Skarżąca nie zajmuje stanowiska wobec dowodów, które wskazał i ocenił Sąd orzekający, a które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych co do winy L. O.. Wskazać tylko należy na, słusznie uznane za wiarygodne, zeznania M. B., M. W. i M. R., którzy współdziałali z L. O. w popełnieniu tego czynu, opisywali przebieg zdarzenia i rolę, jaką pełnił każdy z nich.

Odnośnie tego przestępstwa skarżąca zarzuciła także mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę przepisu art. 399 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie uprzedzenia L. O. o zamiarze rozszerzenia kwalifikacji prawnej czynu o art. 189 § 1 k.k., co doprowadziło do naruszenia przysługującego oskarżonemu prawa o obrony.

Wprawdzie rację ma skarżąca, iż Sąd orzekający naruszył w/wym. przepis k.p.k. i nie uprzedził o możliwości takiej zmiany kwalifikacji prawnej czynu, jednakże brak stanowiska obrońcy co do oceny prawnej tego czynu rodzi wątpliwości co do wpływu tego uchybienia na treść wyroku.

Sąd Apelacyjny uznał, iż przepisy art. 189 § 1 k.k. i art. 252 § 1 k.k. pozostają ze sobą w pomijalnym zbiegu. „Branie zakładnika” w rozumieniu art. 252 § 1 k.k. stanowi pozbawienie wolności osoby bez jej zgody, a „przetrzymanywanie zakładnika” stanowi utrzymywanie bezprawnego pozbawienia wolności. Czyli w odniesieniu do obu tych przestępstw

czynnością sprawczą jest pozbawienie wolności a różnicuje je cel, do którego zmierza sprawca. Dla bytu przestępstwa z art. 189 k.k. cel pozbawienia wolności jest obojętny zaś celem działania sprawcy z art. 252

§ 1 k.k. jest zmuszenie wskazanych w nim podmiotów do określonego zachowania się (patrz Komentarz do art. 252 k.k. Andrzeja Marka Komentarz Marka Mozgawy, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r. II KK 192/06 OSNwSK 2006/1/2399, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 września 2013 . II AKA 112/13 LEX nr 1386136).

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok wobec L. O. i z opisu przypisanego mu czynu z pkt. VIII wyroku (pkt. IX aktu oskarżenia) wyeliminował ustalenie o usiłowaniu pozbawienia wolności pokrzywdzonego, zaś z podstawy prawnej skazania wyeliminował art. 189 § 1 k.k.

Dokonane zmiany zaskarżonego wyroku wymagały wymierzenia L. O. kary łącznej, którą orzekł Sąd Apelacyjny w wysokości 3 lat i 6 miesięcy, stosując zasadę asperacji, tak jak uczynił to Sąd I instancji.

Tym samym Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku apelującej o zmianę wyroku i uniewinnienie L. O. od popełnienia przypisanych mu czynów jak też wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej L. O. kary pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 24 listopada 2013 r. do 4 lutego 2014 r., gdyż od 6 lutego 2009 r. do 24 listopada 2013 r. odbywał karę z wyroku łącznego (k. 3541), zaś od 4 lutego 2014 r. wprowadzono mu do wykonania karę 5 lat pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie (k. 3614).

Sąd Apelacyjny dokonał z urzędu zmiany wyroku wobec R. R. i A. K., a na podstawie art. 435 k.p.k. także wobec P. L., który wyroku nie skarżył, poprzez wyeliminowanie art. 189 § 1 k.k. z podstawy prawnej skazania za czyny: odnośnie R. R. z pkt. I wyroku (pkt. I i II aktu oskarżenia), odnośnie A. K. z pkt. IV wyroku (pkt. V i VI aktu oskarżenia) zaś wobec P. L. z pkt. X wyroku (pkt. XI i XII aktu oskarżenia).

Sąd Okręgowy, w ślad za aktem oskarżenia przyjął nieprawidłową kwalifikację prawną czynu, polegającą na zbiegu przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. z przestępstwem z art. 189 § 1 k.k., a stanowisko w kwestii takiej oceny prawnej Sąd Apelacyjny zajął wyżej, przy omawianiu apelacji L. O.. Tym samym w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec R. R. i A. K. Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy.

Sąd Apelacyjny zwolnił R. R. i A. K. od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze a L. O. od uiszczenia kosztów sądowych w sprawie obciążając nimi Skarb Państwa, gdyż odbywają oni wieloletnie kary pozbawienia wolności a majątku nie posiadają.

Sąd Apelacyjny na wniosek obrońców zasądził od Skarbu Państwa koszty nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym, w stawce podstawowej, powiększonej o podatek VAT.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.